פרק 31

עבודה בקבוצות, חלק ב'

:אחריות דבר

הארי צעד הלוך ושוב, אך לא לשום דבר אחר שהוא מקום נהדר לצעידה הלוך ושוב, אך לא לשום דבר אחר שהוא יכל לחשוב עליו.

?איך

?איך

הרמיוני לא הייתה אמורה לנצח בקרב הזה! לא בניסיון הראשון שלה, לא כשאיננה אדם אלים מטבעה, להיות מפקדת צבאית מעולה בנוסף על כל השאר זה יותר מדי אפילו *בשבילה*.

האם היא קראה על הטקטיקה הזו בספר היסטוריה צבאית? אבל זו לא הייתה רק הטקטיקה האחת הזו, היא מיקמה את כוחותיה בצורה מושלמת כדי לחסום כל אפשרות נסיגה, הכוחות שלה היו מתואמים יותר משלו *או* משל דראקו...

האם פרופסור קווירל הפר את הבטחתו שלא לעזור לה? האם הוא נתן לה את היומן של גנרל טקטיקוס או משהו?

הארי החמיץ כאן משהו. משהו בעל חשיבות מכרעת. מוחו הסתובב סחור וסחור במעגלים והוא עדיין לא הצליח להבין את זה.

לבסוף הארי נאנח. הוא לא התקדם עם זה לשום מקום, והוא היה צריך ללמוד את קללת המקדח המנפץ מהרמיוני או ממישהו אחר עד הקרב הבא – פרופסור קווירל הסביר להארי, בקול משועשע אך עם נימה חדה של אזהרה, ש-"ללא חפצי קסם למעט אלה שאתן לכם" כולל גם טכנולוגיה מוגלגית ולא משנה כמה היא לא קסם. בנוסף, הארי גם היה צריך למצוא דרך להכניע את מר גויל בפעם הבאה...

הקרבות היו שווים הרבה נקודות קווירל אם היית גנרל, והארי היה צריך להתחיל לעבוד אם הוא רצה לזכות במשאלת חג המולד של פרופסור קווירל.

בחדרו הפרטי בסלית'רין, דראקו מאלפוי בהה בחלל, כאילו הקיר שמול שולחן הכתיבה שלו היה הדבר המרתק

?איך

ביותר בעולם.

?איר

בדיעבד היה זה רעיון ברור ביחס למזימה ערמומית, אבל גריינג'ר לא *אמורה* להיות ערמומית! היא הייתה יותר מדי הפלפאפית מכדי להטיל את קללת המלקה השומרית! האם פרופסור קווירל ייעץ לה למרות הבטחתו, או ש...

ואז דראקו עשה לבסוף את מה שהיה צריך לעשות הרבה קודם לכן.

מה שהוא היה צריך לעשות לאחר הפעם הראשונה שפגש את גריינג'ר.

מה שהארי פוטר *אמר* לו לעשות, *אימן* אותו לעשות, ועם זאת הארי הזהיר את דראקו שייקח זמן לגרום למוח שלו להבין שהשיטות מיושמות על החיים האמיתיים, ודראקו לא *הבין* זאת עד עכשיו. הוא היה יכול להימנע מכל אחת מהטעויות שלו לו רק היה *מיישם* את הדברים שהארי כבר *אמר* לו

דראקו אמר בקול רם, "אני שם לב שאני מבולבל."

הכוח שלך כרציונליסט הוא היכולת שלך להיות מבולבל יותר מבדיה מאשר ממציאות...

דראקו היה מבולבל.

לפיכך, משהו שהאמין בו היה בדיה.

גריינג'ר לא הייתה אמורה להיות מסוגלת לעשות את כל זה.

לפיכך, היא כנראה לא הייתה מסוגלת.

אני מבטיח שלא אעזור לגנרל גריינג'ר בשום צורה שלא תדעו עליה.

עם הבנה פתאומית ומזועזעת, דראקו העיף דפים הצידה, מחפש בבלגן שעל שולחנו, עד שהוא מצא את זה.

ושם זה היה.

ממש ברשימת האנשים והציוד שהוקצו לכל אחד משלושת הצבאות.

!לעזאזל עם פרופסור קווירל

דראקו *קרא* את זה אז ועדיין לא *הבין* את זה.

אור השמש של אחר הצהריים נשפך ללשכתה של חטיבת אור-שמש, מאיר את גנרל גריינג'ר בכיסאה כאילו בהקה בהילה מוזהבת.

"כמה זמן לדעתך ייקח למאלפוי להבין את זה?" שאלה גנרל גריינג'ר.

"לא הרבה," אמר קולונל בלייז זאביני. "אולי הוא כבר הבין. כמה זמן ייקח לפוטר להבין את זה?"

"נצח," אמרה גנרל גריינג'ר, "אלא אם מאלפוי יאמר לו, או שאחד מהחיילים שלו יבין. הארי פוטר פשוט לא חושב בצורה בזו."

"באמת?" שאל קפטן ארני מקמילן, מרים את מבטו מאחד מהשולחנות הפינתיים בזמן שקפטן רון וויזלי קורע אותו בשחמט. (הם החזירו את כל הכיסאות אחרי שמאלפוי עזב, כמובן) "זאת אומרת, זה נראה לי די ברור. מי ינסה לחשוב על כל הרעיונות רק בעצמו?"

"הארי," אמרה הרמיוני, בדיוק באותו הזמן שזאביני אמר, "מאלפוי."

"מאלפוי חושב שהוא הרבה יותר טוב מכולם," אמר זאביני.

"והארי... לא ממש *רואה* אנשים אחרים בצורה כזו," אמרה הרמיוני.

זה היה די עצוב, למעשה. הארי גדל מאוד, מאוד לבד. זה לא שהוא חשב במילים שרק לגאונים יש זכות קיום. פשוט לא היה *עולה בדעתו* שלמישהו בצבא של הרמיוני מלבד הרמיוני עשויים להיות רעיונות טובים.

"בכל מקרה," אמרה הרמיוני. "קפטנים וויזלי וגולדשטיין, תורכם לחשוב על רעיונות אסטרטגיים לקרב הבא שלנו. הקפטנים מקמילן וסוזן – סליחה, אני מתכוונת מקמילן ובונז – תנסו לחשוב על טקטיקות שנוכל להשתמש בהן, וכמו כן על אימונים כלשהם שאתם חושבים שכדאי שננסה. אה, וכל הכבוד על שיר הצעידה שלך, קפטן גולדשטיין, אני חושבת שזה היה יתרון גדול לרוח הלחימה."

"?מה את תעשי?" שאלה סוזן. "וקולונל זאביני"

הרמיוני קמה והתמתחה. "אני אנסה לחשוב מה הארי פוטר חושב וקולונל זאביני ינסה לגלות מה דראקו מאלפוי עשוי לעשות ושנינו נצטרף אליכם אחרי שנחשוב על משהו. אני הולכת לטייל בזמן שאני חושבת. זאביני, רוצה לבוא?"

"כן, גנרל," אמר זאביני בנוקשות.

זו לא הייתה אמורה להיות פקודה. הרמיוני נאנחה לעצמה קלות. יקח זמן להתרגל לזה, ואפילו שהרעיון הראשון של זאביני בהחלט עבד, היא לא הייתה בטוחה לגמרי ש"תערובת תמריצים חיוביים ושליליים", כפי שניסח זאת פרופסור קווירל, תספיק כדי לשמור את הסלית'רין בצד שלה עד דצמבר, כשבגידות יותרו לראשונה...

בנוסף, עדיין לא היה לה שום מושג מה תעשה עם משאלת חג המולד של פרופסור קווירל. אולי היא פשוט תשאל את מנדי אם היא רוצה משהו כשיגיע הזמן.